

havde, og samtidig har det kostet så dyrt på min sjæl, at jeg aldrig nogen sinde har troet, jeg overlevede den smerte, der skulle til det, men hvor er det lækkert nu her, hvor jeg er kommet ud på den anden side.

Så jeg føler altså, at vi skal tage det her lidelsens skønhed alvorligt. Vi har haft undervisningsdebatter herinde, jeg har da siddet og hørt flere af dem, jamen det er da svært at lære at læse. Det er da en skrøne, det, vi lærte i 1960'erne, med at man bare skulle sove med høretelefoner på, så kunne man tale engelsk om morgenen. Det passer ikke. Det er noget sludder. Det kræver lidelse at komme frem til skønhed, og det er fra kvindens fødsel, at begrebet stammer. Der er lidelse, før det bliver godt.

Hvis der ikke er nogen mennesker, der vil lade livet for deres ideer, så er der aldrig noget, der bliver forandret.

Jeg vil sige tak for i år. Det har været hyggeligt, og jeg ved, efter at jeg har lært jer alle sammen at kende, at selvfølgelig kan I da sagtens klare det her, jeg har omtalt.

Jan Køpke Christensen (FP):

Debatten er ved at løbe ud. Jeg har med interesse ligesom alle mine kolleger, går jeg ud fra, her i Tinget lyttet til den debat, vi har haft i dag. Jeg må så sige, trods det at visse partier her i Tinget, stærkest måske Fremskridtspartiet, har ønsket at få tilsagn om, at man ikke kommer i en meget pinlig situation her i sommerperioden med hensyn til sygehuse, hjemmehjælp osv., bør der gøres noget under de forhandlinger, som finansministeren nu skal have med amter og kommuner.

Desværre tror jeg, at mange lyttere ude omkring, der har fulgt med i debatten, ligesom jeg har den opfattelse, at det er således, at vi må være dybt deprimerede, befolkningen må være dybt deprimeret, fordi man ikke har fået et tilsagn fra regeringen, fra Socialdemokratiets ordfører om, at der vil ske noget med hensyn til de forhandlinger, der skal forløbe med amter og kommuner om netop de svageste i samfundet.

Skattetrykket, EU, betalingsbalance, ja, underskuddet på statsfinanserne er naturligvis noget, der er utrolig vigtigt her i samfundet, men jeg må så sige, at alt det her kan vi godt glemme, hvis vi ikke har en befolkning, der kan føle sig tryk med hensyn til sundheden. Og at man ikke gør noget for situationen hos de mennesker, der skal plejes i deres eget hjem af hjemmehjælpere osv., er og bliver dybt, dybt, dybt

tragisk. Og jeg forstår ikke, at man ikke engang svarer på det, der bliver spurgt om, om regeringen vil tage initiativ til at hjælpe disse mennesker på sygehusene, plejehjemmene og i hjemmehjælpen.

Derfor vil jeg endnu en gang indtrængende appellere til statsministeren, at statsministeren går her på talerstolen og naturligvis lover, at nu skal der gøres det optimale for at hjælpe disse de svageste her i samfundet.

Jeg har personlig på det sidste oplevet at have en søn, der skulle igennem en større operation, og jeg ønsker for ingen, at dette må ske for dem. Jeg ønsker ikke, at det må ske for andre, men jeg vil godt sige, at når man selv har oplevet det, så ved man, hvor svært det er psykisk. Det er en kæmpe psykisk belastning.

Derfor kan jeg blive meget, meget harm over at høre Socialdemokratiets ordfører, hr. Torben Lund, der jo som bekendt også er tidligere sundhedsminister, år efter år i de syv år, jeg har siddet i dette Ting, er gået på talerstolen og har sagt: Nu skal vi nok få det til at køre. Vi går ind i positive forhandlinger med amter og kommuner, og nu har vi en aftale, siger man bagefter, så vi får ordnet de her forhold.

Igen i dag kunne vi høre den samme hr. Torben Lund stå her fra talerstolen og oplyse, at nu må man altså gøre noget for disse personer. Men alligevel ved vi af erfaring, at amterne ikke lever op til f.eks. at få afviklet de helt, helt uanstændigt lange ventelister. Hr. Torben Lund ryster på hovedet, og jeg ved ikke, om det er til det, jeg siger her, men det håber jeg ikke.

Jeg håber, hr. Torben Lund og også statsministeren vil gå op her på talerstolen og klart meddele, at nu skæres der igennem over for amterne og nu må der altså gøres noget. Ellers må man simpelt hen stemple disse penge, man giver til amterne, således at de bliver brugt til det, de skal bruges til.

Det primære er en befolkning, der kan føle sig tryk, når man bliver syg, og føle sig tryk, når man når alderdommen. Det bedste for Fremskridtspartiet er, at forebyggelsen sættes i højsædet, men med det store skattetryk, med de arbejdsforhold, vi har med hensyn til arbejdsløshed osv., er det jo klart, at det påvirker befolkningen i en negativ retning. Man får ikke økonomien til at slå til, forstået på den måde at man naturligvis kommer i en situation, hvor det påvirker psykisk, og dermed kan det påvirke fysisk siden hen, således at vi får flere syge mennesker i dette samfund. Jeg synes, det er en skandale for det danske samfund.